

Hyteröisen muorin onni

Vuoden 2003 syksyyn mennessä Oulun ympäristö oli saatu lopulta-kin kokonaan katetuksi päivittäistavaroitten myyntitiloiksi. Onnelliset asiakkaat pystyivät vaeltamaan satteellakin kastumatta yhtenäisten kaupankattojen alla Limingasta Tyrnävän kautta Muhokselle, sieltä edelleen Ylikiiminkiin ja lihin saakka. Hailuotoonkin oli kohonnut useita hehtaarihalleja, joihin pääsi näppärästi tunneleihin rakennettujen kauppapasaasien kautta.

Yleensä asiakkaat eivät tietysti jaksaneet kulkea jalan koko ostosparatiisin lävitse – sehän olisi kestänyt viikkoja – mutta onneksi pysäköintitilaa oli riittämiin.

Kun viimeisellekin vapaalle perunapellolle Ängeslevällä oli pystytetty supermarketti, kauppaketjun suunnittelupäällikkö huokaisi helpotuksesta: Nyt se on valmista. Ei muuta kuin nimi pitäisi keksiä, niin päästään odottamaan asiakkaita.

– Niin sitä pitää, taputteli ketjun toimitusjohtaja suunnittelupäällikköään hartioille. – Mitä jos ristitään se Münchhauseniksi – ei kai sitä vielä ole käytetty.

– Loistava ajatus! huudahteli suunnittelupäällikkö. Sehän kuvaa meidän liikeideaammekin. Noustaan lamasta niinku itse itseämme tukasta kiskomalla.

– Mutta onkos tätä tilaa nyt kuitenkaan riittävästi? epäili toimitusjohtaja vielä.

– Takuulla on. Meillä on kaksi hehtaaria myymälätilaa jokaista oulunlääniläistä kohden ja kilpailijoilla on lisää, jos kesken loppuu.

Mutta eivätpä tienneet suunnittelu-

Aleksis K

päällikkö ja toimitusjohtaja, ettei myymälätilaa sittenkään ollut riittävästi.

Jossakin Jakkukylän ja Tannilan rajamailla erään suon reunassa asusti pienessä mökissään Kaisa Hyteröinen, pitkästi yli yhdeksänkymppinen mummeli, joka yhä edelleen joutui päivittäin köpöttelemään kepkinsä varassa viiden kilometrin päähän lähikauppaan ostamaan kurnaa- lia ja silakoita. Erityisesti Hyteröisen muoria harmitti, kun perille päästyä saattoi kaupassa olla joku muukin asiakas, jota tietysti palveltiin ensin.

Lopulta muorin pinna paloi, kun hän näki lehdestä, että kaupan kehittäminen loppuisi tältä erää. Hän otti ja kirjoitti vapisevalla käsialallaan itselleen kauppaketjun toimitusjohtajalle liikuttavan kirjeen, jossa hän kertoili ankeista kauppaloistaan ja asiakaspalvelun puutteista.

Kirjeen saatuaan toimitusjohtaja kutsui suunnittelupäällikön strategiapalaveriin, supatti tälle selvästä markkinaraosta Jakkukylän ja Tannilan suunnalla sekä vannotti olemaan kertomatta asiasta kilpailijoille.

Ja eipä aikaakaan, kun myös Hyteröisen muorin navetan taakse rakennettiin uusi hieno supermarket, josta sai kaikkea mitä ihminen voi toivoa ja jossa parkkipaikat riittivät vaikka puolelle läänille. Hyteröisen mummolla ei ollut ajo korttia, mutta kyllä hän osasi olla onnellinen saatuaan lopultakin itselleen asialliset kauppapalvelut viimeisiksi elinpäivikseen, joita oli parikymmentä.